

LÁSS!

A mai napon, pénteken (december 11-én) projektnap volt a Raoul Wallenberg iskolában, ahol a 11.-es osztályokból a diákok választhattak, hogy milyen programon vesznek részt. Mi a vakfocira jelentkeztünk, mert érdekelt minket, hogy hogyan tájékozódnak foci közben a nem látó társaink. A LÁSS!-tól (Látássérültek Szabadidős Sportegyesülete) hárman érkeztek hozzánk. Egy látó hölgy, Kata, aki önkéntes ennél a szervezetnél; egy nem látó úr, Szabi és hűséges társa, Fióna.

Az első feladatunkat a tornaterembe való belépés előtt, a már a folyosón végrehajtottuk: egy névtáblára mindenki felírta a keresztnévét először latin betűkkel, aztán Braille-írással. Míg arra vártunk, hogy felszabaduljon a tornaterem, mindenki megdöngönyözhetett Fiónát. Szabi és Kata elmesélte, hogy milyen sportokat lehet üzni ebben az egyesületben. Lehet futni, jógázni, tandemezni, aerobicozni, de ezeken kívül is sok más lehetőség nyílik a nem látó emberek számára, akikhez látók is csatlakozhatnak. Nem csak önkéntesként lehet részt venni a LÁSS!-os programokon, hanem hobbiból, is szívesen látnak titeket!

Kipróbáltuk a vakfocit és rá kellett jönnünk, hogy nem olyan egyszerű, mint gondolnánk. Főleg a kapusnak van összetett feladata, akinek navigálnia kellett volna a többi játékost, de nem könnyű rájönni, hogy hogyan. Aki kipróbálta, élvezte is a játékot.

Sok újdonságot tanultunk arról, hogy hogyan segítsünk, viszonyuljunk egy vak emberhez. Mi, akik részt vettünk ezen a programon, nagyon jól éreztük magunkat, és reméljük, hogy cikkünket olvasva mások is kedvet kapnak ahhoz, hogy önkéntesként csatlakozzanak a LÁSS! egyesülethez.

Perőcsény Projekt

A Petőfi Sándor Gimnáziumból eljött hozzánk Farkas Edit, aki arról beszélt nekünk, hogy pontosan milyen önkéntes munkákat végeznek egy kis határszéli faluban, ahol mindössze 300 ember él, akiknek a nagy része idős. Vele készítettünk egy rövid interjút:

Pontosan hol is található a falu?

Perőcsény a Börzsöny lábánál található, a Duna-Ipoly Nemzeti park területén.

Hogyan indult el a kezdeményezés?

2007-ben készült egy film a faluról, amit bemutattak Budapesten, egy filmszemlén, majd a mi filmklubunkban is, ahol jelen voltak a film alkotói és szereplői is. Ebben a filmben szerepelt egy romos tájház – ennek az újjáépítésén kezdtünk dolgozni.

Milyen változások történtek a közösségi területeken?

Önkéntes fizikai munkával újjászületett a tájház és a hozzá tartozó porta. Az UNESCO ICOMOS-díját nyertük el példás műemlék- gondozásért.

Kapnak-e valamilyen támogatást?

Legtöbbet az önkéntesek segítenek és a helyiek is, akik vendégszeretőek és örömmel fogadják a segítséget. Vannak holland családok is, akik itt vásároltak ingatlant és hozzájárulnak a közösség építéséhez.

Milyen gyakran látogatnak el a faluba?

Időjárástól függően megyünk és karbantartjuk a házat, valamint rendezvények idején is lejárunk, amiket mi szervezünk, például koncertek, előadások, lecsófesztivál alkalmával.

Az érdeklődők hogyan tudnak információt szerezni ezekkel a dolgokkal kapcsolatban?

Az iskolánk, a Petőfi Sándor Gimnázium honlapján, illetve a www.perocsenybaratai.hu oldalon, valamint ezen a linken: <https://www.facebook.com/psgfilmklub?fref=ts>.

A legnagyobb reklám a személyes jelenlét és a személyes kapcsolattartás.

Iskolaépítés Indiában

A Csoma Szobája Alapítvány egyik önkéntese, Somogyi Boglárka jött el hozzánk, aki arról beszélt nekünk, hogy pontosan milyen önkéntes munkákat végeznek egy kis indiai faluban annak érdekében, hogy a gyerekek egy kényelmes és fenntartható iskolába járhassanak. Vele készítettünk egy rövid interjút:

Mi inspirált, hogy önkéntes munkát végezz?

Elsősorban az építészet és a kultúra vonzott, hiszen építész-hallgató voltam. Az önkéntesség csak később kezdett el érdekelni.

Miért pont a Csoma Szobája Alapítványt választottad?

Ismertem az építészeket, akik itt önkénteskedtek és egy kedves barátom is ide készült utazni.

Miben segítettél az alapítvány keretein belül?

Az iskola építésében segítettem és a zangla-i kastély restaurálásában, ahol Körösi Csoma Sándor lakott.

Mesélj az élményeidről!

A keleti kultúrát hatalmas élmény volt megismerni, hiszen teljesen más, mint a miénk. A tibetiek buddhista közösségében nagyon barátságosak, segítőkészek, kedvesek az emberek. Családias környezetet biztosítottak nekünk.

Tervezed-e, hogy a jövőben kiutazol?

Mindenképpen szeretnék, a következő céloim Dél-India, ahol szintén iskolákban vagy akár más szervezeteknél szeretnék segíteni.

Köszönjük az előadásodat és a válaszaidat! Örülünk, hogy valamennyire betekintést nyerhettünk India egy részébe és az önkéntesség lehetőségeibe.

Bátor Tábor - „Ahol mindig süt a nap”

Az eltelt egy órában megismerkedtünk Jokán Andreával (Jokival), aki elmesélte nekünk, hogyan is néz ki a tábor és hogyan működik.

Megkérdeztük, miért választotta az önkéntességet: „Én már 6 éve önkénteskedem a Bátor Táborban. Azért választottam ezt, mert szeretem azt, ha a gyerekeknek az arcára mosolyt csalhatok, ha felszabadultnak láthatom őket, látni azt, ahogy egy gyerek egy kis önbizalmat szerez magának 7 nap alatt. A hét végéhez közeledve szinte már egy nagy család vagyunk. Itt rengeteg barátot lehet szerezni. Egyszerűen szeretek itt lenni...”

Önkéntesség:

Megtudhattuk, hogy 21 éves kortól lehet elmenni önkéntesnek a Bátor Táborba, ami azt jelenti, hogy ők önként segítenek a beteg gyerekeknek, játszanak, beszélgetnek velük, lelkiileg támogatják őket.

Vannak különböző turnusok, amelyek előtt az önkéntesek, más néven cimborák eltöltenek együtt egy kis időt, bejárják a tábor területét és kipróbálják mind azt, amit a táborozó gyerekek is átélnek.

A turnusok egy nyár alatt zajlanak le, ezen belül minden turnus 8-10 napig tart. Ezekben a cukorbeteg és a daganatos gyerekek vesznek részt.

A kölyöktornus 7 és 13 év közötti gyerekek vehetnek részt. A kamasz tornus 13 éves kortól 18 éves korig van megszervezve.

A tábor élete:

A 7 nap alatt rengeteg programon vehetnek részt, többek között íjászkodáson, lovagláson és bátorkodáson.

Reggel a cimborák keltik a gyerekeket, elkísérik őket az ebédlőbe, ahol lezajlik a reggelizés. Reggeli után jöhet a nap első programja, aztán ha annak vége jön az ebéd. Ebéd után egy-egy és fél óra csendes pihenőt tartanak, ezt követi a nap második programja. A programok gyorsan véget érnek, elérkezik a vacsora ideje. Az ételekre nagyon oda figyelnek. Vacsora után a gyerekek és a cimborák elvonulnak, szabadfoglalkozásra mennek, majd 21-22 óra

között összegyűlnek és elmesélik egyesével a napjukat. A programokban elfáradva a táborlakók hamar elaludnak, de az ott lévő dietetikusok és az éppen ügyelő cimborák körbemennek a házakban és mindenkinek megméri a cukrut. Ha esetleg alacsony, akkor gyümölcslevet itatnak velük vagy kekszet adnak nekik. Ha magas, akkor inniuk kell.

Tábortánc:

„A tábor területén található egy nagy rét, ahol este mindannyian összegyűlünk és eltáncoljuk a tábortáncot. Ez lehet, hogy egy kicsit szektásan hangzik, de ne ijedjete meg, ezt mindenki nagyon szokta élvezni. A tánc végén egy nagyon nagy körbe állunk és kézen fogva meghallgatjuk és elénekeljük a Bátor Tábor dalt.”

Rengeteg támogatást kapnak. Ebből él a tábor.

Készítette: Orbán Renáta, Polotca Szabina, Szemán Vivien, Kákóczki Gergely Brúnó

A magyar dinoszaurusz-lelőhely és az utóbbi évek világhírű felfedezései

Az ásatások Iharkúti-lelőhelynél kezdődtek. Önkéntesek és kutatók 3 héten keresztül élnek nomád életmódban (Max.20-25 fő). Sátorokban lakva élnek mindennapjaikat és egy közeli bányaeépületben tisztálkodnak.

A bakonyi bányánál találtak megfelelő területet arra, hogy elkezdjék az ásatásokat. A kutatóknak és az önkénteseknek nagy fegyelemmel kell a munkálatokat folytatni, mert a helyszín veszélyes. A falak omladoznak, bányató partján lévő iszapba belesüllyedhet az ember, nagy esőzéseknél kimossák az eddig is rosszul járhatott utakat. Nagyon erős viharban nem mennek ki terepre, mert emberi villámhárítónak szolgálnak kint, hiszen fém csákányokkal a kezükben vannak a sík terepen. Sorfalban ülnek egymás mellé és mindenki a saját részén vésőkkel, geológuskalapáccsal, ecsetekkel, szikével, csipesszel, nagy körültekintéssel apránként elbontják a kőzetet. Mikor egy csontra bukkannak, bejelölik egy térképen.

Egy rövid interjú Szabó Mártonnal, aki a Természettudományi Múzeumból jött el iskolánkba és ő is ennek a kutatócsoportnak a résztvevője.

Riporter: Mi volt az, ami megragadott ebben a témában?

Márton: Maguk a dinoszauruszok azok és minden gyerek álma, hogy dinoszaurusz csontokkal foglalkozzon és kézbe vehesse.

Riporter: Mióta csinálod ezt a tevékenységet?

Márton: 5. éve vagyok ennél a kutatócsoportnál, 2 éve a Természettudomány Múzeumban és az első 3 évben voltam önkéntes.

Riporter: Honnan juthatnak az információhoz az érdeklődők?

Márton: Weboldalunk alapján, látogatóbarát weboldalunk van, e-mailben és facebookon is elérhetőek vagyunk.

Riporter: Hozzátok „csapódó” önkénteseket milyen tanácsokkal látjátok el, illetve mi a rájuk vonatkozó szabályok?

Márton: Alapvetően ugyanazok a szabályok, munkaszabályok vannak, tanács: jó meleg ruha, sátor, hogyan kell csontot ragasztani és kiszedni.

Riporter: Az önkéntesek milyen csontot találnak általában?

Márton: Olyan nincs, hogy egy önkéntes nem talál semmit, nagyrészt teknőscsontok kerülnek elő.

Riporter: Mi a véleményed arról, hogy a nyári ismeretterjesztő táborok alakulnának a helyszín közelében?

Márton: Nem tartanom elvadult dolognak, valahol a közelben alakulhat (de van nyílt napra lehetőség), de csontásás miatt vagyunk ott.

Riporter: Köszönjük, hogy válaszolt kérdéseinkre.

Interjút készítette: Szirmai Gyula